

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΣ 7ον
Ο. 321

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
ΣΕΛΙΔΑ

52

ΤΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΕΝΤΟΛΙΤΑ ΤΑΓΚΟ

ΕΤΟΣ Ζ' ΓΡΑΦΕΙΑ
Κατά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον : 24 - 94
Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

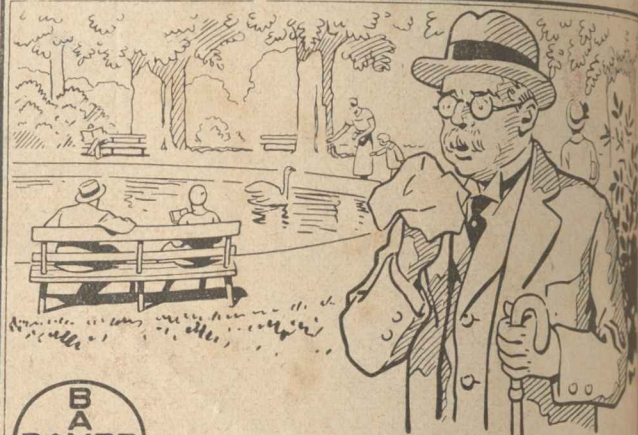
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ: ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΣΥΝΑΡΧΗ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ
Εκδοτικός Δο-
κίμιος Σελίδες
Αριθμός Σελίδων

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

ΣΥΝΗΘΩΣ Η ΠΕΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΤΟΥ ΔΡΑ

Τώρα όμως με τον βήχα ο πελάτης του κάμνει καμμία ευχαρίστησι. Και οι τούτοις πόσον εύκολον είναι να γλυτώσει από τον τυραννικόν βήχα. 'Αρκεί να πάρη Κρεσιβάλ και σε λίγες μέρες πάλι ἔχνος κρυολογήματος θά ἐκλείβη.

BAYER
RESIVAL

MODES NOTTAS ΒΑΒΑΛΗ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

"Εχω να σας παρουσιάσω τὰ ωραιότερα και τὰ πὺλτελευταία Modèles Φορεμάτων και Καπέλων σὲ τιμὰς ἀσυναγωνίστους:

Φορέματα πρωινὰ	Ραπτικά ἀπὸ Δρχ. 175
» ἀπογευματινὰ » » »	225
» βραδυνὰ	300
Μαντῶ πρωινὰ σπορ	250

Μαντῶ τουαλέττας Ραπτικά ἀπὸ Δρχ. 300
Ταγιέρ » » 200-300
Μεγάλο γούστο, πολὺ chic.
'Επίσης Καπέλλα ἀπὸ 175 ἕως 325

Πιλήματα Ποιότητος ἀρίστη, εὐρωπαϊκὰ.
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 34

Α. Π. ΖΑΡΟΥΛΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

'Οδὸς ΕΡΜΟΥ 34α (Γωνία Φωκίωνος). Τηλ. ἀριθ. 25-007.

Τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ἀπὸ ὑφάσματα ΜΑΛΛΙΝΑ Γαλλικῆς προελεύσεως και ἐγχώρια διὰ παλὰ φορέματα, παρέλαβεν ἐφέτος τὸ ὥς ἄνω γνωστὸν κατὰστημα, τὸ ὁποῖον φημιζεται διὰ τὰς καλὰς πάντοτε ποιότητων εἰδῶν του. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ καταστήματος ΖΑΡΟΥΛΙΑ εἶνε ἀξίαι πάσης συστάσεως και ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του.

Δι' ὅσας Κυρίας τυχὸν δὲν εἶνε μέχρι σήμερον πελάτριαι τοῦ ἄνω καταστήματος, ἀρκεῖ μόνον μία ἐπιστολή και ἀγορὰ διὰ νὰ πεισθοῦν διὰ τὴν ποιότητα και τὰς τιμὰς τῶν εἰδῶν τοῦ καταστήματος.

Προνόμιον εύρεσιτεχνίας.

Νέον σύστημα ἐγκαινιάζεται γιὰ τὴ δημιουργία συζυγικῶν δεσμῶν. "Ὡς τώρα, ἡ λαϊκὴ παροιμία «σὰ θέλῃ ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός, τύφλα νάχη ὁ πεθερός» φανέρωνε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀρκοῦσε ἡ γνώμη τῶν δυὸ ἐνδιαφερομένων εἰς πείσμα ὅλων τῶν ἄλλων.

Τώρα τὰ πράγματα γίνονται ἀκόμα πὺλ ἀπλᾶ. 'Η κοινὴ συμφωνία και τῶν δυὸ εἶναι περιττὴ πολυτέλεια. 'Η θέληση τοῦ ἑνὸς, ἡ μᾶλλον τῆς μιᾶς, ἀρκεῖ και παρὰρκεῖ.

'Η Ἀμαλία, τουλάχιστον, τὸ ἀπέδειξε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ ὁ ἐκλεκτός της; Κάτι τρέχει! 'Αντὶ ν' αὐτοκτονήσῃ ἡ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἡ νὰ πάρῃ τὸν κακὸ δρόμο, παρακάλεσε ἕνα γνωστὸ της, ὁ ὁποῖος τὸν ἀντικατέστησε γιὰ λίγη ὥρα και εἶπε τὸ «ναί» μπροστὰ στὸν παπὰ γιὰ λογαριασμὸν ἐκείνου. Τὶ ἀπλούστερο και τί πὺλ πρακτικὸ; 'Η ἀστυνομία εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητη και ἀσυγχρόνιστη. Τὴν συνέλαβε πεζότατα, ἀντὶ νὰ φροντίσῃ νὰ τῆς ἀπονεμηθῇ προνόμιον εύρεσιτεχνίας γιὰ τὸ νέο σύστημα πὺλ ἐνεκαίνιασε.

"Ὅταν θέλῃ ἡ νύφη, τύφλα νάχη ὁ... γαμπρός!

"Ενεκα τὸ ἐπάγγελμα

Κάποιος ζωεμπορος, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ του δὲν τοῦ παραχωροῦσε τὸ μεριδί της ἀπὸ τὴν κληρονομία τῶν γονέων του, ἔβγαλε ἕνα πελώριο μαχαίρι και τὴν κυνήγησε γιὰ... νὰ τὴν γδάρῃ!

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΕΝΑ ΔΩΡΟ

Στὸ προσεχές:

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ!!

δίδον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς κέρδη

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Κάθε ἀντίτυπο τοῦ προσεχούς φύλλου τῆς «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ εἶναι ἀριθμημένο μετ' εἰδικὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ οἱ λήγοντες εἰς δύο ὁριζήματα ψηφία θὰ λάβουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἡ ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους τοῦ «Πρακτορείου 'Εφημερίδων Σπ. Τσαγγαρή», ἀμέσως ἕνα εἰκοσιπεντάδραχμον λαχεῖον τοῦ 'Εθν. Στόλου.

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕἶΝΑΙ ΤΑ ΩΡΙΣΜΕΝΑ ΨΗΦΙΑ. Τα τυχερὰ αἰνὰ ψηφία θὰ εἶναι τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννηθῶν πὺλ θὰ δηλωθῶν εἰς τὸ ληξιαρχεῖον 'Αθηνῶν ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου συμπεριλαμβανομένης, συμφορῶν μετ' ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ Δήμου 'Αθηνῶν ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον 'Εσωτερικῶν και τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιουώμε σὲ φανερὰν ἐκτύπωσιν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: "Αν οἱ γεννήσεις πὺλ ΘΑ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο.κ." Ἐὰν οἱ γεννήσεις εἶναι 108, θὰ κερδίσουν οἱ ἀριθμοὶ πὺλ ληγουν σὲ 08. Π.χ. 8, 108, 208, κ.ο.κ.

Μετ' ἐκείνου τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ δηλωθῶν θὰ εἶναι 52, θὰ κερδίσουν ὅλοι ὅσοι ὁ ἀριθμὸς πὺλ θὰ βοισκεται εἰδικῶς τυπωμένος σὲ ἐξώφυλλο θὰ λήγῃ σὲ 52, δηλαδή 52, 152, 252, 352 κ.ο

—'Αποφασίστηκε... Φεύγω αύριο...
—Βαρύς;...
—Επιτέλους... Η συντροφιά σου έκανε
ό,τι μπορούσε για να μου κάμη ευχαρι-
στη τη οιασδήποτε αυτή την καλοκαίρι-
τροπολή... το περιβάλλον όμως είναι τό-
σο μονοτονικό, τόσο οχληρό, τόσο άηχοι-
στικό!...
—Δοσε;...
—Φεύγω αύριο το πρωί... κι' ελπίζω
να σε ξαναβρω στην Αθήνα, για να ξα-
ναζητήσουμε τις ωραίες μας στιγμές...
Και το ζευγάρι σηκώθηκε απ' το δι-
πλανό τραπέζι.
Τότε η Ροζίνα ένοιωσε ένα απότομο
βούisma στο κεφάλι, και νόμισε πως θα
λιποθυμούσε. 'Ι βια της προσέξε το α-
ποτομο της χλωμάσμα και τα χρεια-
στήκε.
—'Ηπά!... τίποτε... Μιά χαλαρά... Θα
μού περάση, φαντάζομαι, αμά πεσω...
—'Μωστε, ρέν θές να πάμε στους Λου-
κίδες, που μας έχουν καλεσει για
μυριτζή;...
—Εσείς θα πάτε... 'Εγώ μόνο δε θάρ-
θω... Θ' ανέβω στην κάμαρα μου και θα
κοιμηθώ...
—Μιά τί λές, παιδί μου... Νά σ' αφήσω
μόνη σου;
—Φοράστε μη με κλέψουν;
—'Α, όσο γι' αυτό, όχι... 'Εχεις τα
μυαλά σου τετακτομένα... αλλά... μή σου
χρειαστή τίποτε...
—'Αν μου χρειαστή, φωνάζω την κα-
μαριέρα...
—□—

Όταν βρέθηκε μόνη στο δωμάτιό της,
η Ροζίνα αισθάνθηκε ένα άπεραντο κενό
γ' απλώνεται μέσα της. Αύριο θαφευγε...
Πάει, τελειώσε... ως εδώ ήταν... τούτον και-
ρο είχε βρή τη δύναμη να κρατάη την
αγέρωχη εκείνη στάση, που ήταν όμως
τοσο ψεύτικη και την κορούσε τοσο...
Τώρα όμως;... 'Όλα είχαν τελειώσει...
Από αύριο δε θα τον έρλεπε πιά, σε
θαχε ούτε την ασήμαντη παρηγοριά ν
ἀπάντη τον ιδιον αέρα με κεινον... Τά
βήματά τους θα τους οδηγούσαν τόσο
μακριά τον ένα απ' τον άλλον... Γι
αυτον, βέβαια, ο χωρισμός δεν είχε την
έννοια πο'δε για κεινη... Αυτός ήταν ο
αδιάφορος, ο άνθρωπος πο'δε οιαστα-
ρωθή μαζί της στη ζωή χωρίς να την προ-
σέξη, ο άνθρωπος που κυττάζει με τό-
διο ψυχρό βελουδένιο βλέμμα του και
τη θάλασσα, και το φεγγάρι, και τις
γυναίκες... Ναί, μά εκείνη;... 'Ω, εκείνη
ήταν άλλο!... 'Εκείνη τον αγαπούσε, ναί,
τον αγαπούσε... 'Ελυον μόνο στην ιδέα
πως θα τον έκανε, πως δε θα ξανάβλεπε
τα μάτια του, αυτά τα βελουδένια ήρεμα
μάτια, που της είχαν ανάψει τόσες φω-
τιές.

...Σιγά-σιγά, άνοιξε την πόρτα του
δωματίου της και βγήκε στον διάδρομο.
Τό σάμα της ριγούσε μέσα στο άρα-
χνοφάντο κιμονό, απ' τις πρώτες ανα-
τριχιές του φθινόπωρου, και τα πόδια
της ήσαν γυμνά και παγωμένα μέσα στα
μικρά παπουδάκια. Γλύστρησε οά σκιά
προς τό δωμάτιό του: 14... τον ήξερε τό-
σο καλά αυτό τον αριθμό... Πλησίασε
την πόρτα και χτύπησε σιγά-σιγά...

Τώξερε πως εκείνος θάταν μέσα.
Πραγματικά, η φωνή του άκούστηκε ύ-
στερ' από λίγα δευτερόλεπτα:

—'Εμπρός...
Κρατώντας η Ροζίνα την καρδιά της,
που σπαρταρούσε από φοβισμένο πουλι,
γύρισε τό πόμολο και μπήκε στο δωμα-
τιο. 'Εκείνος καθόταν σε μία πολυθρόνα
μπροστά στο κρεβάτι του, τελειώνοντας
ένα τσιγάρο μαζί με τό διάβασμα μιάς
έφημερίδας. Μόλις είδε την πόρτα ν' ά-
νοίγη, σηκώθηκε. Όταν διάκρινε τη Ρο-
ζίνα, τα χαρακτηριστικά του φανέρωσαν
μιάν έκπληξη χωρίς τέλος.
—Μαζέλι... 'Εσείς... τέτοια ώρα... ψι-
θύρισε.

'Εκείνης την καρδιά είχε φουσκώσει
ένας απέραντος θυμός:
—Θά με διώξετε ίσως κι' απ' τό δωμα-
τιό σας; το' φώναξε.
—Μά τί λέτε τώρα;... Φαίνεσθε άρρω-
στη... Καθήστε... Θάθελα μόνο νάξερα
οέ τί άφειλω την τιμή...

—Φτάνει! τον έκοψε άγρια. Πάψτε να
μιλάτε σ' αυτόν τον τόνο, τον τυπικό!...
'Εγώ θα σας μιλήσω άνοιχτά... Δέ θα
κρυφτώ καθόλου...

—Σας άκούω...
—Δέ θέλω να μ' άκούσετε... Θέλω να
μού άπαντήσετε... Με βρίσκετε τόσο ά-
ποκρουστική;... Τόσο άσημαντή;... Τόσο
γελοία;...

—Μά!..., δεσποινίς..., τί λέτε;...
—Τά μάτια τά δικά σας είναι τόσο δια-
φορετικά απ' του άλλου κόσμου, ώστε να
μη βλέπουν, ή καλλίτερα να μη θέλουν
να δούν;... 'Ως τώρα, χίλιες φορές εξή-
τησα τη συντροφιά σας, έγώ, που όλα
ζητάνε τη συντροφιά τη δική μου... Χί-
λιες φορές ζήτησα τά μάτια σας, έγώ,
που τη ματιά μου την ζητιανεύουν όλοι...
Μιά μερα, άπλωσα γυμνή, όλογυμνη την
ομορφιά μου μπρος στα βλέμμάτά σας...
Μά σεις δε γυρίσατε να την κυττάξετε...
άν την κυττούσατε όμως, ίσως να μην
καταφέρνατε να ξεκολλούσατε τά μάτια
σας από πάνω της... 'Ε, άποψε αυτή τηνό-
μορφιά έρχομαι να σας την προσφέρω...
πάρτε την... Σας άνήκει...

Μέ δυο κινήσεις απότομες, κατακόκκι-
νη απ' την ντροπή κι' απ' τον θυμό, η
Ροζίνα έσχισε τό άραχνοφάντο κιμονό
της. Και τότε, για πρώτη φορά τότε—
είδε τη ματιά του, την βελουδένια του
έκείνη άσύγκριτη ματιά, να καρφώνεται
άπάνω της γεμάτη άγάπη, γεμάτη θαυ-
μασμό, γεμάτη πόθους...

=□=

«Δεσποινίδα 'Αλίχηνη Τ...
Αθήνας».

»Χρυσή μου 'Αλίχηνη.

»Είμαι τόσο ευτυχισμένη... Παντρεύ-
»μαι αύριο... 'Ο άντρας μου είναι τόσο
»καλός, τόσο ευγενικός, τόσο χαριτωμέ-
»νος!... Τον διάλεξα, γιατί, σε έθεταίωνα,
»είναι ο μόνος άνθρωπος που δεν με κυ-
»νήγησε, δεν με φλερτάρησε, δεν έγινε
»θαυμαστής μου... Στο τέλος, βέβαια, έ-
»πεσε κι' αυτός... 'Αλλά χρειάστηκε να
»κοιτάσω πόρα πολύ...

»Σου γράφω αυτά τά λίγα και σ' ά-
»φήνω. 'Ο άντρας μου με περιμένει.
»Τον κατέκτησα, είναι δικός μου... Τί δι-
»κη είχες όταν μ' έλεγες (γρήγορα)!...
»Σέ φιλώ πολύ
Ροζίνα».

«Κύριον Μίμην Χ'...
Αθήνας».

»Αγαπητέ μου,

»Είχα δικη όταν σου έλεγα κάποτε
»ότι ή «εις άποπον άπαγωγή» είναι ή καλ-
»λίτερη μέθοδος στη γεωμετρία και στον
»έρωτα... Σου γράφω την παραμονή του
»γάμου μου... Την γυναίκα μου την λα-
»τρεύω σαν τρελλός, απ' την πρώτη στιγ-
»μή που την είδα... Δεν της τό είπα όμως,
»παρά μόλις χτές... Την άφησα να νομίζη
»πως ήμουν έντελώς αδιάφορος γι' αυτήν.
»Πώς δεν της έδινα καμιά σημασία, ενώ
»έγώ την έδλεπα σι' όνειρό μου κάθε
»δράδυ...

»Σου γράφω αυτά τά λίγα λόγια και
»σ' αφήνω. Η γυναίκα μου με περιμέ-
»νει... Την κατέκτησα, είναι δική μου...
»Τί δικη είχες όταν μ' έλεγες γρή!...
»Και στά δικά σου!

Στέφανο».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η εὐδυμη

Άσέτου έχαθη ό φερρεζές
κι' έφυγαν τά γιασμάκια
μέ μιάς χειραφετήθηκαν
όλα τά χανομακία.
Και δημαρχίνα εξέλεξαν
τώρα την Γκιούλ Χανούμ,
ώραία και γλυκαία πολυ-
σάν τό ραχάτ-λουκούμ!
Φαντάζομαι πως στέλλοντας
αιτήσεις οι δημόται,
θα έπισυνάπτουν προφερά
λογάκια ποτέ-ποτέ.
Κι' έξω απ' τη Δημαρχία της
σάν έρχονται στα κεία,
ξενύχτηδες θα τραγουδούν
μέ ούτια και με ντέρια:
—'Αμά, άμά! μουγάρισα,
άκουσε τό σεντά μου,
κι' άς υπογράψουμε μαζί
ένα συμβόλαιο γάμου!

=□=

»Εντιμος συμπολίτης μας,
ο κύριος Ψιλάνος,
ποτέ ντυνότανε παπός,
ποτέ ντυνόταν διάκος
—άν και τό ράσον, ως γυναι-
κός, δεν κάνει τον παπα—
και μάζεσε όλο συνδρομές,
εράνους και λοιπά!
Μά οι δουλειές μεγάλωσαν
και απ' τον Μερκουρακή
πήγε μία μέρα κι' έκλεψε
της ώρας κοστούμια!
Τον κλέφτη άγαπά ο θεός,
μά και τον νοικοκύρη;
Τον βλέπ' ή Μερκουρακίνα
από τό παραθύρι.
Μπήγει άμέσως τις φωνές:
τον πιάνουνε...στά πρόστα!
Κι' έτσι άλλου είν' ο παπός
κι' άλλου είναι τά ράσα!

=□=

Αυτοκτονίας κρούματα
κατά εκατοντάδες:
σοιτήτριες και δακτυλίδι
δουλάνια και κυράδες...
Διαβάσεις στερεότυπα
στον Τύπο τό προί:
«Αυτοκτονία... Βαρέθηκα
να ζω τέτοια ζωή:
προχτές με μάλλωσε ή μαμά-
ψηλά, στον ούρανόν
μπορεί να ζω καλλίτερα...
ΜΑΡΙΚΑ—έννρη χρόνια—
Καμιά φορά με δραστη-
ή όχι δηλητήρια,
ποτέ κινίνη παίρνουνε
ποτέ κυανούρια.
σε άλλο κόσμο για να πίνω
οί άμοιροι έρασται...
«Κάλιον υπερμαγγανόν»
—κ' άλλιον άργά παρα-
κι' ίσως συντόμως νάγουμε
πρώτα την διαφήμιση:
—'Αύριον εις τό Στάθιον
»στis τρεις έως τριήμιτες
»αυτοκτονούνε άσφαλώς
»ο Κόκκος κι' ή Κική
»Ως όπλον: τό περιστρεφόν
»Δόγοι: αίσθηματικοί.
»Δεκτά, κάθε είδους στερεό-
»προς όλων δ' έστο γνώσις
»προσκήσεις ιδιότυπες
»ότι δεν θα σταλδούν».

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕ

Τά καλά της προόδου

Προσωπογλυπτική!

Πώς θα «παραγγέλλωμεν» εις τό μέλλον τό «πρόσωπό»
μας! —Θά γινώμαστε κατά βούλησιν Γκρέτα Γκάρμπο
ή Νοβάρο!—Πώς όμως θα διακρινώμαστε μεταξύ μας;

ότι, εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια, οι
Βραχμάνες μετεμίσχουν τις μυτες πολ-
λών καταδίκων, και κατά τον 16ο μ.Χ.
αίωνα ένας Ιταλός χειρουργός προέβαινε
στην ίδια έγχείριση.

Εγείρεται όμως κι' ένα σπουδαίο έρω-
τήμα: Φαντασθήτε για μία στιγμή,
έκατό ή χίλιες γυναίκες να ζητήσουν

πο μιάς άλλης, τό στόμα μι-
ας τρίτης, και γενικά τά γα-
ρακτηριστικά που, σε κάθε
μιά απ' αυτές, θα σας φανούν
τελειότερα. Συνδυάσετε ύστε-
ρα όλα αυτά τά διάφορα στοι-
γεία σ' ένα πρόσωπο. Τί λέτε
—ότι ο συνδυασμός αυτός θα
παρουσίαση τό άριστούργημα
της φύσεως;... Κάθε άλλο...

Νά τί μάς λέει ο Λαβιτιέ.
Ένας έπιστήμων που άποπει-
ράθηκε να κάνει αυτόν τον
συνδυασμό: «Τό πρόσωπο που
επέτυχα, είναι άκριβδός ή
ζωντανή εικόνα της τρέλ-
λας»!

Ένας ήθοποιός της δόθ-
νης, που είχε μεγάλη ατυχία,
νομίζε πως εξ αίτίας αυτόν
ή φυσιογνωμία του παρουσια-
ζόταν βλακώδης. Θέλοντας,
λοιπόν, να επιτύχη έντελώς
την αντίθετη έντίπωση, πή-
γε στον δόκτορα Πασό και,
έλλαξέ τ' αυτή του.
«Όταν έμυστήθηκε στον σκηνό-
εταβε την γαροκτηριστική αυ-
τή φυσιογνωσία: «Κακοποίηση
μου, είπες... έκοραστηκώτατα
αυτιά και πήγες να τά χαλά-
σης! Τώρα τό ύος σου σε
δείχνει: έναν κοινδύατον... ήλί-
θιον!»

Η «έπιπικση» των ποσώπων, καθώς
είδαμε, δοσίνεται σε καλό δρόμο και μέσα
μέ τη μέρα παίρνει καταπληκτικήν εξά-
πλωση. Ιδίως στο γυναικείο σύλο και
στολα ύποβληνούς άστέρας της δόθνης. Μή
νομίζουμε όμως ότι ή σισθητική γειροσυ-
γκή είναι νεωτάτη έσοδοσος. Στο περ-
σικό έιελίο του «Οί πηγές της Ζωής», ο
δόντωρ Σέργιος Βορονόφ μάς πληροφορεί

Τά διάφορα μοντέλα με
τά οποία θα μπορούσε στο
μέλλον να μοιάσετε (έκ
των άνω προς τά κάτω)
Μορίν Νήτριχ
Ραμόν Νοβάρο
Γκρέτα Γκάρμπο
Νόρμα Σπέρ
Τζόαν Κράουφορντ

αυτές οι ίδιες μεταξύ τους;
Αλλά σε σταματήσαμε ως
εδώ. Οπωσδήποτε, γεγονός
είναι ότι ο έξωστόμος των ά-
στέρων της δόθνης, που λαν-
σάρουν την υδρα της αλλαγής
φυσιογνωμίας, θα γίνη σε λίγο
εμπρόσθιος σε όλους. Μ.

Εκλεκτά διηγήματα

Ο αγοραστής της άγρεπαύλεως

του Μοντέρο Λομπάρτο

ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ να υπήρξε ποτέ στον κόσμο χειρότερη, αγρέπαυλη από το κτήμα της Κρέτας, στην Βραζιλία. Τρεις ιδιοκτήτες της, ο ένας πίσω απ' τον άλλο, είχαν μείνει στην ψάθα.

Ο Δαυίδ Μορέρα ντε Σούζα την είχε αγοράσει τελευταίος, με δόσεις και άλλες ευκολίες πληρωμής, πεπεισμένος πως έκανε μια πρώτης τάξεως συμφωνία. Είχε όμως βουτηγθή στα χρέη ως τον λαϊμό. Ποτέ τα δένδρα του καφέ δεν απέδωκαν τίποτα, γιατί μόλις γλυτώναν απ' την μιάν άρρώστεια έπεφταν στην άλλη. Τα λειβάδια του ήταν πνιγμένα μέσα στις τσουκνίδες και στ' άγκάθια και τα είχαν σκάψει τα μεγάλα μυρμήγκια. «Αν άφηνε κανένα έδαφος στις βοσκές του, σε λίγο καιρό φαινόντουσαν τα κόκκαλα κάτω απ' το περσί του που γέμιζε ψώρα: θέαμα ά-εξοθήντων!

Η γή ήταν άγονη, στεγνή, χωρίς νερό. Οι δρόμοι είχαν χαθή κάτω από τους θάμνους και τα σπιτάκια όπου έμενε το προσωπικό ήταν έρειπωμένα και γέμιζαν νερά, όταν έβρεγε.

Σ' αυτό το θλιβερό πλαίσιο, ο ιδιοκτήτης της άγρεπαύλεως, γερασμένος απ' τις απογοητεύσεις, και με την άγωνία για το γρόσο που δεν μπορούσε να εξοφλήσει, δεν εύρισκε κανέναν τρόπο να βγίη από την ά-διέξοδο, μολοντί έβρινε το γκρίζο κεφάλι του.

Η δυστυχισμένη γυναίκα του, η ντόνα Ισαύρα είχε δολίχρη συλλογή από ρυτίδες στο μέτωπο και στα μάγουλά της, ενώ ο μεγαλειώδης γυϊός της, ο Ζίκος, ξυπνούσε στις δέκα πρωί, γέμιζε την κοιλιά του ως τις ένδεκα και τον ύπλοιτο καιρό περνούσε γαζέινοντας. «Όσο για την κόρη τους, την Τζιλντα, ένα τοιανταφυλάκι δεκαεπτά χρονών, ήταν πολύ πιδ αίσθηματική άσ' ότι έποεπε, και αυτό το γουστουσε στα άναριθμητα ρομάντζα που διάβαζε όλη μέρα.

=□=

Γ'π' αυτές τας συνθήκας άλλη λύσις δεν υπήρχε από το να πουλήσουν αυτή την καταραμένη άγρεπαύλη και ν' άναυεύσουν γλυτώνοντας από τις υποθήκες. «Έ-καναν γυυπητές ρευλάμες, όσοι όμως ά-γοραστάι παρουσιάστηκαν έφρευαν χωρίς να καταδειχθούν να κάνουν την παραμικρή ποσσορά.

Μία μέρα έλαβε έπιστολήν από τον μεσίτη του, που του άνήγγελλε έναν καινούριο άγοραστή:

«Κυτάξτε να τον μανουβράρετε καλά, συμβούλευε. Ονομάζεται Πέτρο Τρανκίζο, είναι πολύ πλούσιος, νέος, πολύ γλυκός. Θέλει δέ μιν άγρεπαύλη για να ξεκουάξεται στην έξοχή. Προσέξτε μη σας σύγη κι' αυτό το πουλί.»

Το βράδυ της ημέρας, που είχαν τελειώσει πιά όλες οι προετοιμασίες, η οικογένεια κατέστρωσε τα της φιλοξενίας: όλοι ήταν εύθυμοι και γέμιστοι έλπίδες.

Η ντόνα Ισαύρα ήθελε ένα σπίτι στην πόλη. Και η Τζιλντα ένα πιάνο και πολλές κάστες γεμάτες ρομάντζα.

Η οικογένεια μπήκε στα έξοδα, άγρόρασε φρέσκο βούτυρο—γιατί οι άγγελάδες και οι κατόικες δεν έδιναν καθόλου γάλα—κι' έσφαξε μια κόττα κι' ένα γουρουνόπουλο του γάλακτος.

— Νάτος! φώναξε έξαφνα ο Μορέρα, πολύ ταραγμένος από το παράθυρο. Είναι νέος...καλοντυμένος...

Ο νέος ξεπέζεψε και συστήθηκε. Ήταν καλοφτιαγμένος, όμορφόπαιδο. Ο Ζίκος, που κρυφάκουγε από την κλειδαρότρυπα, είπε ξαφνικά στην άδελφή του:

— Είναι άνυπαντρος!

Η μικρούλα έκανε την εμφάνισή της, ντυμένη με το όμορφότερο φουστάνι της και με μια όκλα μπουγιά στα μάγουλά και στα χείλη και δέχτηκε έναν όλόκληρο κατακλεισμό από κομπλιμέντα για την όμορφιά της, την χάρη της. Τα σαγήντα όλα έπαι-νέθηκαν κι' αυτά

=□=

Το βράδυ ο Μορέρα τώσκασε με τρόπο για ν' άφήση μόνους τους νέους.

— Είπατε πραγματικώς ποιητής, ένθου-

Η Τζιλντα έβλεπε να χάνονται τα όνειρά της.

σιάστηκε η Τζιλντα.

— Και ποιός δεν θα γινόταν, κάτω απ' τ' άστέρια του ούρανού και δίπλα σ' ένα ά-στέρι της γής!

Τί νύχτα άξέχαστη! Κανένας σ' όλο το σπίτι δεν κοιμήθηκε παρά μόνο ο Τρανκίζο, που δεν είδε ούτε όνειρα, ούτε έφιάλ-τες. Τί όραίο πράγμα να είναι πλούσιος!

Την άλλη μέρα, ο Μορέρα με τον Τρανκίζο συζήτησαν με αριθμούς. Γ'στερα από τον θαυμασμό του άγοραστου για το άρτι-δένδρο, ο Μορέρα είχε σκεφθή να πουλήσει την άγρεπαύλη προς σαράντεν κόντος ντε ρέις. Γ'στερα απ' τα κοπάδια, που είχαν άλλη τόσο επιτυχία, ανέθηκε μέσα του στα πενήντα. Έπιστρέφοντας από τις ρουτίες του καφέ, σταμάτησε στα έξηντα. Κι' όταν τον ρώτησε ο Τρανκίζο, είπε θαρραλέα:

— Έξηντα πέντε!

Ο Τρανκίζο έρχε λογική την τιμή.

Ο νέος δάγκωσε τα χείλη του.

— Έξηντα πέντε, χωρίς όμως τα κο-

πάδια...

— Σωστά!

— Και χωρίς τα γουρουνά, με τίπο-

πάθειο!

— Φυσικά!

— Όύτε τα έπιπλα!

— Έννοείται!

— Η γυναίκα του Μορέρα τον έπει-

γιατί δεν ζήτησε παραπάνω.

— Και όγδόντα να ζητούσε θα πάλ-

δινε, άμυαλε άνθρωπε, του είπα.

— Έν τώ μεταξύ όλόκληρη η οικογέν-

έκανε σχέδια για το μέλλον.

==□=

Έφθασε όμως η μέρα να φύγη η άγρε-παύλη. Ο Τρανκίζο, που είχε γαϊρέτισε, λέγοντας πως επείγουσε να θέσει τον καλούσαν στην πρωτεύου-

σο για την άγρεπαύλη, θεωρούσε κλαπ-

νη την συμφωνία και θα πήρανε από-

από μια έδωμάδα.

Ο Τρανκίζο έφυγε, κουβαλώντας με

του μια δωδεκάδα αυγά, άρθρα στα-

γλυσίσματα και το καλύτερο δαμά-

νι της πρώτης σας πρεμιέρας, το 1881,

αν καλά ύπολογίζω άφού είπατε: «πριν

52 χρόνια...

Ο κ. Άννινος πιάστηκε.

Παρά τα 82 χρόνια του—

γυμπίστε εύλο!— θυμάται

πόσα δα δεν θα συγκρα-

τούσαν άλλοι κατά πολύ

νέωτοί του. Πράγματι

το 1881 είναι η ήμερομη-

νία που πρωτοανεβάστηκε

στο μικρό θεατράκι των

Ανακτόρων η περίφημη

κωμωδία του «Ζητείται ό-

πρέτης» που έεακολοιούει

και σήμερα να παίζεται

και θα παίζεται για πολ-

λούς ακόμα... αιώνας!

Το έργο αυτό ήταν το

πρώτο θεατρικό έργο που

έγραψε ο κ. Μπ. Άννι-

νος. Και έχει την ιστορία

του γιατί το έγραψε... ά-

κουσίως κα!... υπό τας ά-

πειλάς του τότε διευθυ-

του στο στην «Εφημερί-

δα, το μακαρίτη Κορο-

μηλά.

Ας άφίσουμε τον Ίσιον

δυνα να μάς διηγηθή τα...

— Ήταν η εποχή που έ-

πέτομαι από την Ίταλια

όπου έγραμμάτισα για και-

ρο έλαττερος γραμματέως του

έκει έπρεσβυτή της Ελλάδος και

έργαζόμουν ως συντάκτης

στην «Εφημερίδα» του

Κορομηλά και στο «Μή

χάνεσαι» του Γαβριηλίδη.

Έγραφα τότε τις «Πινάκιδες»,

μια έπισημη ανακοίνωση για

δύο τα φλέγοντα ζητήματα

του τόπου και

νόμιμα πός θα τί έγραφα

πάντα... άνε-

νόηλτος, ότε ένα βράδυ

ένοκήηπει στο

γραφείο μου ο Κορομηλάς

και με... δια-

τάσσει να γράψω μια

μονόπρακτη κω-

μωδία, έπειδή ήταν—λέ-

ει—βέβαιος για το

πλούσιο εθνογραφικό

ταλέντο μου!

Φαντασθήτε την έκπληξή

μου. Προς στιγμήν

διπρωτόμουν άν ο Κορο-

μηλάς άστει-ε. Κατόπιν

δυνας μου έξήγησε

τους λόγους της... παρα-

λογίας του και μ' έ-

πεισε.

Τότε στο μικρό θεατράκι

των ανακτόρων παίζονταν

τακτικά από όμίλους

έραστειών διάφορα

έξένα και ίδιας

γαλλικά μονόπρακτα

για να διασκεδά-

σουν την άνία της

πολυμελούς βασιλικής

οικονομείας. Το Κορο-

μηλά, λοιπόν, που

τά είχε καλά με το

παλάτι, με το μήκη

του έπαιζε με τους

παρουσιάσει

μιαν έκπληξη και

την «έκπληξη» αυτή

την έκανε για

την κόρη του!

ΜΟΝΤΕΡΟ ΛΟΜΠΑΡΤΟ

Μία θεατρική καμπάνια

Ομιλεί ο κ. Μπάμπης Άννινος

Πώς ήταν η πρώτη μου πρεμιέρα!

Ο κ. Μπάμπης Άννινος γράφει το πρώτο του έργο άκουσίως και υπό άπειλήν!—Ο πρίγκηψ Νικόλαος και οι θερμόαιμοι δαυμασταί του Άννινου.—Τά «Παναθήναια» που παίζουντουσαν επί..8 χρόνια!—Πώς ιδρύθηκε η «Ε.Θ.Σ.» για να... περιουλλέγη συγγραφείς και ποσοστά!

ΟΤΑΝ έθεσα στον κ. Μπάμπη Άννινο το έρώτημα της «Εβδομά-δος», δεν είχα όπ' άψει μου ότι υπέβαλλα άκουσίως τον όγ-δοηκοντούτη παλαίμαχο του έλληνικού θεάτρου σέ... έξετάσεις μνήμης.

—Πώς ήταν η πρώτη μου πρεμιέρα; άπάντησε με μιν... έρώτησή του ο κ. Μπ. Άννινος. «Έχετε την άπατήση, δη-λαδή, να θυμάμαι ύστερ' από... 52 χρό-νια μία μέρα της ζωής μου με όλες της τις λεπτομέρειες;

Και χαμογέλασε συμβατικά.

—Κανείς δεν είναι όποχρημένος κ. Άννινο να θυμάται πριν... μισό αιώνα τί το συνέβη, προσπαθώμε να δικαιολογη-θώμε. Όσοσο έσείς φαίνεσθε πός θυ-μάστε θαυμάσια, γιατί πρό δλίγου μου

δύσατε χωρίς να θέλετε—άραγε;—μιν έστορηκή ήμερομηνία σας, την ήμερομη-νία της πρώτης σας πρεμιέρας, το 1881, αν καλά ύπολογίζω άφού είπατε: «πριν 52 χρόνια...

Ο κ. Άννινος πιάστηκε.

Παρά τα 82 χρόνια του—

γυμπίστε εύλο!— θυμάται

πόσα δα δεν θα συγκρα-

τούσαν άλλοι κατά πολύ

νέωτοί του. Πράγματι

το 1881 είναι η ήμερομη-

νία που πρωτοανεβάστηκε

στο μικρό θεατράκι των

Ανακτόρων η περίφημη

κωμωδία του «Ζητείται ό-

πρέτης» που έεακολοιούει

και σήμερα να παίζεται

και θα παίζεται για πολ-

λούς ακόμα... αιώνας!

Το έργο αυτό ήταν το

πρώτο θεατρικό έργο που

έγραψε ο κ. Μπ. Άννι-

νος. Και έχει την ιστορία

του γιατί το έγραψε... ά-

κουσίως κα!... υπό τας ά-

πειλάς του τότε διευθυ-

του στο στην «Εφημερί-

δα, το μακαρίτη Κορο-

μηλά.

Ας άφίσουμε τον Ίσιον

δυνα να μάς διηγηθή τα...

— Ήταν η εποχή που έ-

πέτομαι από την Ίταλια

όπου έγραμμάτισα για και-

ρο έλαττερος γραμματέως του

έκει έπρεσβυτή της Ελλάδος και

έργαζόμουν ως συντάκτης

στην «Εφημερίδα» του

Κορομηλά και στο «Μή

χάνεσαι» του Γαβριηλίδη.

Έγραφα τότε τις «Πινάκιδες»,

μια έπισημη ανακοίνωση για

δύο τα φλέγοντα ζητήματα

του τόπου και

νόμιμα πός θα τί έγραφα

πάντα... άνε-

νόηλτος, ότε ένα βράδυ

ένοκήηπει στο

γραφείο μου ο Κορομηλάς

και με... δια-

τάσσει να γράψω μια

μονόπρακτη κω-

μωδία, έπειδή ήταν—λέ-

ει—βέβαιος για το

πλούσιο εθνογραφικό

ταλέντο μου!

Φαντασθήτε την έκπληξή

μου. Προς στιγμήν

διπρωτόμουν άν ο Κορο-

μηλάς άστει-ε. Κατόπιν

δυνας μου έξήγησε

τους λόγους της... παρα-

λογίας του και μ' έ-

πεισε.

Τότε στο μικρό θεατράκι

των ανακτόρων παίζονταν

τακτικά από όμίλους

έραστειών διάφορα

έξένα και ίδιας

γαλλικά μονόπρακτα

για να διασκεδά-

σουν την άνία της

πολυμελούς βασιλικής

οικονομείας. Το Κορο-

μηλά, λοιπόν, που

τά είχε καλά με το

παλάτι, με το μήκη

του έπαιζε με τους

παρουσιάσει

μιαν έκπληξη και

την «έκπληξη» αυτή

την έκανε για

την κόρη του!

Μία σπάνια φωτογραφία: Οι

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΝΙΝΟ ΝΟΥΝΟΥΔΙΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο τραπεζιτικός υπάλληλος Γρηγόρης Χαρίδης γνωρίζεται ένα βράδυ τυχαίως με την οικογένεια του πρώην υπουργού Ανδρέα Μαρτέλη και αισθάνεται ένα φλογερό αίσθημα για την κόρη του Δίλα, η οποία, όμως, τον θεωρεί κατώτερό της, γιατί δεν ανήκει στην αριστοκρατία που ανήκει εκείνη. Ωστόσο, του προσφέρει από ευγένεια ένα χρυσάνθεμο, που αυτός το παίρνει ευτυχισμένος.

Ο Γρηγόρης συνδέεται ήδη από καιρό με μια μικρή θεατρινούλα, την Κλικλή, ένα τρυφερό και άστατο πουλάκι, που διψάει για την χαρά της ζωής.

4. (Η συνέχεια)

ΟΤΑΝ έφθασαν στο θέατρο—κάθε βράδυ περνούσαν—είχε τελειώσει το διαλείμμα κι' άρχιζε η δεύτερη πράξη.

Ο Γρηγόρης πήγε στα παρασκήνια κι' ανέβηκε στο καμαρίνι της Κλικλής. Η σκέψη του ήταν γεμάτη από τη Δίλα. Αυτό, όμως, δεν τον έκανε να πηγαίνει με κακή καρδιά στην Κλικλή. Είχαν τόσο διαφορετική θέση μέσα του οι δυο αυτές γυναίκες.

Η Κλικλή ντυνότανε για το νούμερό της. Μόλις τον είδε, έβαλε τις φωνές.

—Δεν περίμενες να τελειώσω το θέατρο για να έρθεις; Τί έγινε; Όλη μέρα σήμερα, παρακαλώ.

Δικαιολογήθηκε: Δουλειές. Τώρα το βράδυ φάνε με το γιατρό.

—Βέβαια! Πήγε να γλεντήσει ο κύριος! Κι' οι άλλοι να περιμένουν!

Τον πλησίασε και σάηκε πώς ήθελε να τον αγκαλιάσει. Ο Γρηγόρης την απόρριψε με τρόπο. Είχε την εντύπωση, ότι το αγκάλιασμά της θα του κατέστρεφε την αίσθηση της επαφής της Δίλας.

Η Κλικλή δεν το κατάλαβε κι' εξακολούθησε τα παράπονά της.

Για μια στιγμή τα μάτια της άνοιξαν πάλι να δακρύζουν. Κιττάζε να ροή το μαντηλάκι της κι' επειδή δεν το έβρισκε πρόχειρο ζήτησε του Γρηγόρη.

—Δός μου το μαντηλι σου.

Και χωρίς να περιμένη, με την οικειότητα που συνήθιζε, έβαλε το χέρι της στην τσέπη του και το πήρε μόνι της. Πόιν προστάση να την εμποδίσει. Το μαντηλι άνοιξε και από μέσα έπεσε ένα χρυσάνθεμο!

Η έκφραση της Κλικλής άλλαξε μο-

νομιάς. Τα δάκρυα χαθήκαν από τα μάτια της, σαν να τα εξέφάνισε ή λάμψη που πέρασε από εκεί.

—Εσκυψε και πήρε το λουλουδι.

—Τί είναι αυτό;

—Ο Γρηγόρης ταράχτηκε.

—Φέρτο εδώ! Βρήκε μόνο να πη κι' έκανε να της το πάρη.

—Η Κλικλή του ξέφυγε.

—Όχι δά! Θα μου πής πρώτα!

—Αλλοιώς το κάνω κομματάκια!

Και ήταν έτοιμη να εκτελέσει την απειλή της. Ο Γρηγόρης υπέρσταν κινδύνου έχασε έντελως την ψυχραιμία του.

—Κλικλή! Μην κάνεις άσχημα άστεία! της είπε αυστηρά. Και δός μου το αμέσως.

Κι' επειδή αυτή δεν φαινόταν πρόθυμη να τον υπακούσει:

—Αν δεν μου το δώσεις, συνέχισε, θα φύγω και δε θα με ξαναδεις ποτέ πιά! Τ' άκουσε;

Υπήρχε τότε αποφασιστικότητα στα λόγια του, που η Κλικλή τον κύταζε εφιασμένη. Δίστασε λίγο κι' ύστερα του το πέταξε περιφρονητικά.

—Ορίστε! Πάρτο! του είπε και τα μάτια της άνοιξαν πάλι να βουρκώνουν.

Πάρτο! Φύλαξέ το καλά, μην το γάσης! Ποιος ξέρει ποτέ θα σου το ξη δώσει!

—Όχι! Δεν θέλω να μου πής τίποτα!

—Ενα μόνο σου λέω: Αυτό δεν το περίμενα ποτέ από σένα! Έγώ στα λέω δ-λα! Δεν σου κρύβω τίποτα! Το παραμικρό! Είμαι... είμαι τόσο δυστυχισμένη!

Δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί περισσότερο κι' έπεσε με κλάματα μπροστά στην τουαλέττα της.

Ο Γρηγόρης αισθάνθηκε τύψεις. «Εσκυψε, όμως, πρώτα, πήρε το χρυσάνθεμο, το ξαναφύλαξε στην τσέπη του κι'

Ο Γρηγόρης πήρε το λουλουδι της.

ύστερα πήγε κοντά της κι' άρχισε να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

—Μά Κλικλή! της είπε τρυφερά. Τί είναι αυτά; Δεν ντρέπεσαι; Σε βρήκα πώς δεν συμβαίνει τίποτα απολύτως! Σου το ορκίζομαι! Έλα μπράβο. Σκέπτεται τώρα, τα ματάκια σου και θα σε εξηγήσω.

Η Κλικλή στην αρχή δεν ήθελε να ακούσει τίποτα. Ύστερα ήσυχασε κάπως και θα δεχόταν τις εξηγήσεις του Γρηγόρη, αλλά ο οδηγός της σκηνης γέλασε την πόρτα της και την ειδοποίησε ότι το νούμερό της πλησίαζε.

Αυτό ήταν πιά αποτελεσματικό. Σημάθηκε άμέσως, σκούπισε τα μάτια της βιαστικά και διώρρωσε τα μαλλιά της. Έπειτα λήγη πουδρα, λίγο κοκκινό και λίγο γέλιο. Η «Κλικλή» ήταν έτοιμη.

Ο οδηγός ξαναχτύπησε. Ήταν η παρά της.

Η Κλικλή έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη.

—Μην νομίζεις πως ξεφύλαξα με πια τη συζήτηση! του είπε φεύγοντας. Όταν γυρίσω θα μου εξηγήσεις γιατί αλλοιμονό σου!

Η πόρτα έκλεισε πίσω της κι' ο Γρηγόρης άκουσε την εισαγωγή της μουσικής και σε λίγο τη ερροσηρή φωνή που τραγουδούσε.

Όταν έμεινε μόνος έβγαλε πάλι το χρυσάνθεμο και το φίλησε. «Ωστόσο νοιώθε μιάν ακαθόριστη λύπη μέσα μου. Η καυμένη η Κλικλή! Ήτανε τόσο περήμαζ! του. Είχε δικαίωμα να της πη θη έτσι; Άραγε δεν θάταν καλότερα να της τ' έλεγε δλα; Νά της έλεγε θα λαιδή τα αισθήματα που τον πλημμύσαν απόψε; Θα την στενοχωρούσε. Βέβαια, πολύ. Θα την έκανε να χύσει ταυούς τα δάκρυά της, μα δεν θα την κοσμούσε. δε θα μεταλλεύονταν την αιδώρητην αγάπη και την εμπιστοσύνη που του έδειχνε. Γιατί δεν μπορούσε να νά ορκιστή για την ελικρινεία της και την πίστη της, γιατί ποτέ, καθώς είπαμε, δεν είχε αισθανθεί την ανάγκη να την εξακριβώσει. Άλλα και δεν είχε τίποτα θετικό να την καταγορήσει. Έπρεπε λοιπόν, να της πη θη κι' αυτός ελλοιμόνα. Αυτό θα ήταν πάλι το ίδιο με την Κλικλή και για την χρυσάνθεμο. Για αυτό έπρεπε να πη θη!

Αποφασισμένος πιά άρχισε να τρυφεροποιεί μέσα στο καμαρίνι της άνομοι γυναίκα πότε θα τελειώση το νούμερό της. Σε μιάν άνοιξη βρισκόταν ένα σατάκι γιασεμιά. Πλησίασε να το πάρη. Δίπλα του βρισκόταν ένα μπλιλάκι. Το πήρε μνηνικά και διάβασε:

«Σας ευχαριστώ...

μια χαρά, ένας νόμος...

ΤΟΝ: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ

που δεχθήκατε τα φτωχά μου γιασεμιά. Σας στέλνω και σήμερα λίγα. Κρίτων». Το μπλιλάτο δεν είχε τυπωμένο όνομα.

Ο Γρηγόρης το κύτταξε για λίγο σκεπτικός, σήκωσε τους ώμους και το άρρισε πάλι στη θέση του.

Όταν ξαναγύρισε η Κλικλή, της είπε ότι το χρυσάνθεμο ήταν από τον κήπο μιάς κυρίας στην Κηφισιά κι' ότι θα το πήγαινε σε μιά θεία του, που ήθελε να δλ αν έμοιαζε με τα δικά της, γιατί οι σπόροι...

Ε'.

Σελίδες από το ημερολόγιο της Δίλας με παλαιότερες, πολύ, ημερομηνίες.

30 Ιανουαρίου. Σήμερα είμαι λυπημένη. Δεν ξέρω τί έχω. Η καρδιά μου είναι βαρεια και μουρχειται να κλαιω... Ίωρα που γραφω ο ήλιος έχει δύσει. Η ώρα είναι αργά και τα κύτταξα. Άλλαξαν αργα κι' απάλα τα χρώματά τους και το βροου ήρθε χωρίς να το καταλάβω.

Θα μπορούσα να καθήσω ως αργά τη νύχτα να κυττάζω προς τα βουνά, ωπου να σφύρη εντελώς το φως και να γίνουν ένα βουνά κι' ούρανος.

Η μερ-Ούρσιλ, όμως, πέρασε και με μελάωσε. Δεν κάνει, λέει, ένα κορίτσι οε-καλή χρονών να ονειροπολή. Προτιμω να διαβάζω το μαθημά μου. Άνοιξα κι' εγώ ένα τετραδίο κι' αρχισα να γραφω αυτές τις γραμμές. Το τετραδίο είναι καινούργιο κι' αυτο μου ονειν την ιδέα να κρατήσω ημερολόγιο. Τί ωραία, όμως να μπορούσα να μην ανάψω το φως και να καθόμουνα στον εξωστη μνην, να μνηνιχ. Η νύχτα θα έπρεπε και θα με σκεπάζε. Θα με έκλεινε στην άγκαλιά της. Και θα ήμουνα μνην. Η αποκατω κρυμμένος στο σκοτάδι, ο κήπος γεμάτος τριανταφύλλα. Όλες οι τριανταφυλλίες είναι ανθισμένες. Η άνοιξη έχει άπλωσθ παντού. Στά δέντρα, στους αγρούς, στα πουλιά, στα πρόσωπα των συμπασητριών μου. Όλα φαίνονται καινούργια, χαρούμενα. Κι' έμενα μουρχειται να κλαιω, να κλαιω...

=□=

7 'Απριλίου. Σήμερα είχα γράμμα από τη μαμά. Μου γράφει πως της λείπω πολύ. Άλλά λέει, ότι εγώ δεν πρέπει να στενοχωριέμαι. Άλλωστε πλησιάζει ο καιρός. Θα της απαντήσω αύριο, για να μπορέσω να της γράψω περισσότερα. Η Μπέμμη είχε κι' εκείνη γράμμα από τη μητέρα της κι' έκλαιγε όλο το απόγευμα. Παράξενο κορίτσι αυτή η Μπέμμη. Άφου όλοι, όπως της γράφουν, είναι καλά κι' άφου τη θυμούνται και την άγαπούν, γιατί κλαίει; Τη ρώτησα μήπως βαρύνθηκε το μοναστήρι και έμας όλες, και μου άπάντησε, «όχι». Και όμως έκλαιγε. Η Νότρε-Μέρ που την είδε περνώνας τη φώναξε στο γραφείο. Όταν η Μπέμμη ξαναγύρισε ήταν πιά ήσυχη. Έγώ σήμερα άκουσα πολλούς επαινούς από τη Μέρ-Κριστίν. Μας έπείστρεψαν τα τετραδία των έκθέσεων και μου είχε βάλει άριστα. Βρίσκει, καθώς είπε, μπροστά σε όλες, ότι κάνω τις καλλίτερες έκθέσεις. Θα το γράψω κι' αυτό αύριο της μαμάς να ευχαριστηθώ.

=□=

18 'Απριλίου. Σήμερα είχαμε μια μικρή βροχοϋλα. Ένα έλαφρό συννεφάκι πέρασε πάνω από την αλή του Κουβάν, την ώρα που παίζαμε, και για πέντε λεπτά μας έκανε μούσκεμμα. Ύστε-

ρα διαλύθηκε, σαν να φοβήθηκε από τις φωνές που βόλαμε. Η άνοιξιάνικη γη που βράχθηκε, μύριζε τόσο ωραία και ή άτμόσφαιρα ήταν διάφανη, σά να την είχαν καθαρίσει οι λίγες αυτές σταγόνες. Ήταν τόσο όμορφα, που η Νότρε-Μέρ μας έδωσε την άδεια να βγοϋμε λίγο στους αγρούς. Τί τρέξιμο και κακό ήταν αυτό; Σκορπίσαμε δεξιά και άριστερά, πηδώντας και τρέχοντας, σαν σκυλλάκια, που τα ελευθερώνουν επί τέλους από τα λουριά που τα είχαν δεμένενα. Έγώ λαχανιασμένη άκούμπησα σ' ένα δέντρο και κύτταξα γύρω. Τί όμορφα, που ήταν στους αγρούς. Χοντρές σταγόνες βροχής είχαν σταθλ πάνω στα γρασίδια και λαμποκοπούσαν στο φως του ήλιου. Πληθος, χιλιάδες παπαρούνες κεντούσαν τα πράσινα χορτάρια κι' ήταν κι' αυτές βρεγμένες, σαν κάποιος να τις είχε ραντίσει με φως και με χαρά. Θεέ

Άκούμπησα σ' ένα δέντρο και κύτταξα γύρω.

μου! Ήταν τόσο ωραία, που αιδώσθηκα να μου έρχονται δάκρυα στα μάτια. Ύστερα χαμογέλασα με τη σκέψη, πως αν έβλεπε κανείς τα μάτια μου, θα έλεγε πως είχα κι' εγώ στα βλέφαρά μου χοντρές σταγόνες βροχής, όπως και το γρασίδι.

Γυρίζοντας έκοψα μια παπαρούνα και την πατήκωσα στο βιβλίο των Έλληνικών. Το σημεώνω κι' εδω για να ξέρω την ημερομηνία.

=□=

Μεγάλη Τρίτη. Είμαι πάρα πολύ χαρούμενη σήμερα. Είχα γράμμα από τη μαμά, που μου λέει, ότι σκοπεύουν να έρθουν με τον μπαμπά, έκδρομή ως εδω, θα φάσσουν, λέει, Μεγάλη Παρασκευή, θα μείνουν να δουν τον επτάριο του χωριού και θα με πάρουν μαζί τους σε μιάν έξοχη εδω κοντά όπου θα μείνουμε ως τη Δευτέρα, τουλάχιστον. Ύστερα θα με ξαναφέρουν εδω και θα φύγουν. Τρεις

μέρες, το λιγώτερο με τη Μαμά και τον Μπαμπά! Θα τρελλαθω από τη χαρά μου!.

=□=

Μεγάλη Πέμπτη. Δεν ξέρω πως να συγκρατηθω! Άύριο θα τους έχω κοντά μου! Με το παραμικρό γέλω, παρ' όλο που δεν είναι σωστό τέτοιες μέρες, και μουρχειται ν' αγκαλιάσω όποιον βρω. Το μεσημέρι κατεβαίνοντας γρηγορα τις σκάλες, συνάντησα την Μπέμμη. Χωρίς να σταματήσω τη φόρα μου την άγκαλιάσα και τη φίλησα. Εκείνη με απομάκρυνε ήρεμα, με μιά σοβαρή χειρονομία και με κύτταξε βαθεία στα μάτια. Το πρόσωπό της έμεινε αγέλαστο κι' έδιωξε κι' από το δικό μου τη χαρά. Ύστερα απομακρύνθηκε ήσυχη κι' άμυλητη. Η Μπέμμη έχει αλλάξει πολύ τώρα τελευταία. Και τα μάτια της δεν είναι όπως άλλοτε. Μέσα των υπάρχει κατι από το βλέμμα της Νότρε-Μέρ.

=□=

Τετάρτη του Πάσχα. Πάει κι' αυτό! Φύγανε! Πέρασαμε τόσο ωραία αυτές τις ξη μέρες που ούτε τις κατάρβα. Πόσες φορές τους φίλησα και πόσα πράγματα είπαμε! Μά είχα κι' έπτά ολόκληρους μήνες να τους δω. Στά μαλλιά της μαμάς, άναγκάλυφα δυό άσπρες τρίχες. Μά μου φάνηκε όμορφότερη από κάθε φορά. Τί χαρά μου να έχω όμορφη μαμά. Κι' ο μπαμπάς ποζάτος-ποζάτος όπως πάντα. Είμαι πολύ περήφανη για τον μπαμπά μου. Καθώς περνούσαν να πάνε στο γραφείο όταν ήρθαν, όλες τους κύτταξαν! «Νά η μαμά της Δίλας!», «αυτός είναι ο μπαμπάς της!», Πόσος θαυμασμός ζωγραφισμένος στα πρόσωπα των. Έγώ δίπλα τους κοιμάρωνα! Είναι πολύ ευχάριστο να θαυμάζουν οι άλλοι τον μπαμπά σου και τη μαμά σου. Και πρέπει να θεωρή κανείς ευτυχισμένο τον εαυτό του, που ανήκει σε καλή κοινωνική τάξη. Όλοι τον εκτιμούν και τον σεβονται. «Ο μπαμπάς της Δίλας είναι ύπουργός!». Αυτή η φράση όλο χτυπάει στ' αυτιά μου! Τί κρίμα να φύγουν. Δεν πρέπει, όμως, να είμαι άχαριστη. Μου άποσέθηκαν ότι αυτός θα είναι ο τελευταίος χρόνος που μένω εδω. Αυτό θα πη, ότι σε δυό μήνες θα είμαι κοντά τους, στην Αθήνα για πάντα! Η Μπέμμη σήμερα ήταν καλή μαζί μου. Είδη πως έκλαιγα, μετά που έφυγαν κι' ήρθε κοντά μου να με παρηγορήσει. Την άγαπώ πολύ την Μπέμμη, μα τα λόγια της μου θύμισαν και πάλι την Νότρε-Μέρ.

=□=

20 Μαΐου. Σήμερα—τά έκανα λίγο μούσκεμμα στο μαθημά. Ήμουνα κι' άμελέτητη, αλλά το περισσότερο δεν είχα κέφι. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ κι' ο αέρας που άνάπνεα μου φαινόταν παράξενος σά να είχε μέσα του ένα δηλητήριο, που μου νάρκωνε τις αισθήσεις. Η Μέρ-Σάν-Τερέζ με μάλωσε και μου είπε ότι λυπόταν πολύ γιατί ήταν η πρώτη φορά που δεν παρουσιάζομουν, όπως έπρεπε στο μαθημά. Είμαι υποχρεωμένη να όμολογήσω, παρ' όλο που αυτό δεν είναι καλό, ότι δεν μου έκαναν κα μεγάλη εντύπωση τα λόγια της. Ένας μήνας άκόμα. Το απόγευμα μάς είχαν ιδιόπερο γλυκό, έτοι χωρίς λόγο. Η Ρίτα, για να με παρηγορή και να γελάσωμε, διέδωσε πως το έκαναν ειδικώς για μένα έπειδή, ήμουνα κομπάρσα.

=□=

27 Μαΐου. Το πρωί συνάντησα την Μπέμμη στην αλή. Έρχοταν από τη Μέρ. Τώρα τελευταία πηγαίνει κάθε πρωί. Περιπατήσαμε λίγο μαζί στον κήπο και μιλήσαμε για το καλοκαίρι.

(Η συνέχεια εις το προσεξ (ς).)